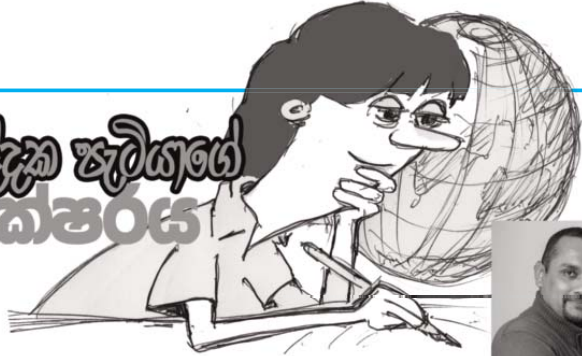

මුද්‍රණ ජවයාගේ අක්ෂරය

සහන් වීරසේකර

සාමාජයේ සංවේදී සහ අසංවේදී හෝ ශුද්ධ සහ අකුද්ධ හෝ බල සහිත සහ රහිත ලෙස පාර්ශ්වකර්ෂණය වූ ලෝකයක, කුසල් නම්ලාගේ පාෂාණිපාතා හිතේ තබාගෙන අතින් අතේ ඇති බිලිපිට්තෙන් මාළු බෑමත්, ධනපාලකට අහේ සොච්චමත් ගියා පිවිසියත් හැකිවීමද, ශාන්තලා ගාව අහුන් ගත පපුවේ දැනැවිල්ල වැඩිවීම ද, දවල් හොර පොල් කඩන්නා සේ සමාජ සංසදය තුළ සිලවිතිලා පතිවතට හොරා ආත්මය උගස් කිරීමේ තරාතිරම සොයාගැනීම හෙවත් සිල් බිඳීමද, දත්සැල් ළඟ නුතන සේපාකලා බඩහින්නට හුල්ල හුල්ල පල කරම වලට කට ඇරඹේ ඉන්න පර්යේෂණය තුළ, අපිද සාදා සාදා කියාගන්නා මුනියේ හිරිපු මුත්ථි කර්තව්‍ය නොවේදැයි මට සිතේ.

විනි කුඩා කල දීම පියා හදිසියේ මිය ගියේ ය. 1905 වසරේ මාර්තු මස 29 වන දින උපන් පුතාට සිසිලියානා මාතාව දොන් එඩ්වඩ් විනිපුඩ් ක්‍රිමෝ අදිකාරම් යනුවෙන් නම් තැබිණ. සුරතලයට ඇමතුමේ විනි යන නමිනි. දෙතිවල පදිච්චි වි සිටි විනි මවගේ උපන් නම වන වැල්ලම්පියියේ වෙනවත්තට සේන්දු වෙයි. අවිනිසාවේ ප්‍රතිමුර්තිස බවට සාධක කුඩා කල සිටම විනිගෙන් දිස්විණි. හිවුනු ළගෙන් ගුණයෙන් පිරිපුන් මනු අපුර්ව සංවේදී මිනිසෙකි. කුඩා මයෙහි පටන් මස් මාළු අනුභවයෙන් ද,

නොමිලේ මිනිසාට ලැබෙන්නේ යම් දේ ද ඵලස ම අධ්‍යාපනය ද නොමිලේ ලෙසිය යුතු යැයි තර්කයට බඳුන් කළ විද්වතා අදිකාරම් ශ්‍රීමතාණන්ය.

"මොකද දුරුවෝ මේ කෑ ගන්නේ?" යි සත්සුන් ස්වරයෙන් ඇසුවේ ය.

විනි හෙවත් අපේ කාලයේ පන්සිල් නොගත් බොද්ධියා

හොර සොබාදහමට ද පරිසරයට ද දැඩි සේ ඇලුම් කල හේ ගතකොළ පැදැහැරියට පමණක් නොව ඇසට යන්නමින් පෙනී යන කෘමීන්ට පවා ආදරය කළේ ය. මනු හේ අවිනිසාන පිලිවෙත කොතෙක් ද යත් උණු දිය බීම කෙලවේ ද ඇල් වු පසු ව ය. දෙතිවල ශාන්ත මේරි විදුහලද, බස් ගස්තුවට පවා මුදල් හිටවු ගියා කි.මී. 7 ක පමණ දුරක් ගොවා පයින් ම ගොස් අකුරු කල බොරැල්ලේ වෙමලු විදුහල ද නමට නුදුරු කලවිටගොඩැල්ල පුරාණ විනාර්යචාර්යගේ දහම් පාසල දී විනිගේ දිවි මග ඔපවත් කරන්නට විය.

ඵකුමා කෝට්ටේ ආනන්ද ශාස්ත්‍රාලයේ අධිපති ධුරයට පත් වූයේ ය. 1939 වකවානුවේ ලෝක මහා සංග්‍රාමයේ දී ආනන්ද ශාස්ත්‍රාලය ද නමුදුවේ ප්‍රයෝජනයට ගැනීමෙන් පාසලට අහර්ථයක් සිදුවිණි. මනු වැටුපෙන් රුපියල් දහය බැගින් ඉතිරි කොටගත් මුදලින් නුගේගොඩ අනුලා විදුහල ඇරැඹිද, ඵලෙස බොද්ධි පසුබිම යටතේ දුරු පරපුර උදෙසා ගෘහායා පැදීමට පාසල් රැසක් ආරම්භ කළේ ඊ.ඩබ්ලිව්. අදිකාරම් නමැති සොදුරු අවසාප මිනිසා නොවේද?

ගාජයේ නවතා තිබු පැරණි කාලයේ මෝටර් රථයේ පිටුපස අසුන අස්සේ මයෝ ලැගුම් ගෙන ඇත. පැටවු ද දමා ඇත. ආයතයේ හරි අඩක් ද තිබූ කිතු කොට කා දමා ඇත. අනෙක් මයෝ, ඊය අයිතිකර ගෙන බදු ගෙන තිබුණේ සහන දේශපාලන සිල්වලා අනුන්ගේ ඉඩම් බලෙන් වෙසන්නරකරණයට ලක්කරගැනීම වගේ යැයි මට සිතේ.

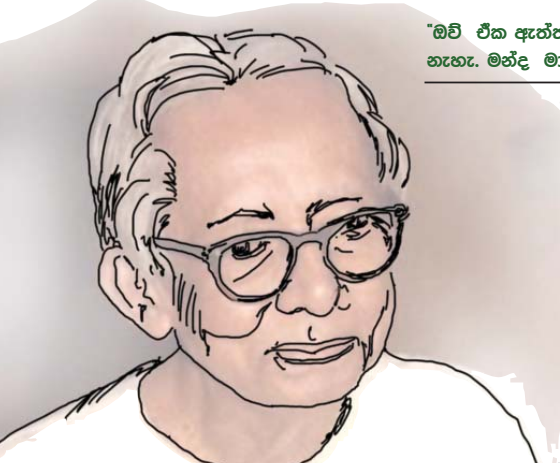

"ඵකට කමක් නැත. උම් හෙම උන්ට මුකුත් ම කරන්න එනා. උන් පුළුවන් දවසක ගාම්, ඵකකම් ඔහ නිරිපු දෙත්, මම බස් ඵකේ යන්නම්" ඵකුමාගේ

"සමාවෙන්න මහත්මයා, මේ සඟාවට පැමිණී ඔබතුමා වියත් දෙසුමකින් අපව දැනුවත් කලා. ඵහෙන් සඟාව ආරම්භයේදී පන්සිල් සමාදන් වීමේ දී ඔබතුමා පන්සිල් නො ගෙන සිටියා." යයි දිගක් දෙසුමකට සහගාති වීමට ගිය අදිකාරම්තුමන්ගෙන් සඟාවේ සිටි ඉලන්දාරයෙකු විමසීය. ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලයෙන් 1933 දී දර්ශනවිද්‍යා උපාධිය සඳහන් ලක්දිව පුරාතන බොද්ධි

මතුගේ සලා තේමා පාඨය වූයේ තමා සම්මතයෙහි පිහිටා අත් අයට උපදෙස් දිය යුතුය යන්න ය. අද සාමාජ ඔස්සර්ලාට කර ගන්න බැර, අසම්මතයෙන් බැහැරවීම නොවේද? විද්‍යාව පිලිබදව ද හසල දැනුමින් පිරිපුන් මනු සිංහලයෙන් විද්‍යාව ඉගැන්විය හැකි බව කී අය අතර පුරෝගාමියා වන්නේ ය. ඊ. ඩබ්ලිව්. අදිකාරම් මහත්තයා කියන්නෙ අපට හිරි විනිසේදි ගණයේ මුද්ධිවෙනක්. ඵකුමා තාරානා විද්‍යාව ගැන වගේම

"ඔව් ඵක ඇත්ත... මට එක් වරක් පන්සිල් සමාදන් වී තිබෙනවා. මා ආයත් සමාදන් විය යුතු නැහැ. මන්ද මා පන්සිල් රකින අයකු නිසා."

ඉතිහාසය හමින් ගුන්ථයක් ඉදිරිපත් කල වියනාණෝ ඉතා සත්සුන් ලීලාවෙන් මෙසේ පිලිතුරු දුන්නේ ය.

"ඔව් ඵක ඇත්ත... මට එක් වරක් පන්සිල් සමාදන් වී තිබෙනවා. මා ආයත් සමාදන් විය යුතු නැහැ. මන්ද මා පන්සිල් රකින අයකු නිසා."

මුද්ධි වචනය ප්‍රකාර පිලිවෙතින් සුසැදි ඵකුමා මහා දාර්ශනිකයකු වින්තකයකු පඩිවරයකු වූ මහා යුගයේ පහල වූ මේ අසැසාන ආධ්‍යාත්මික වින්තකයා යයි මට සිතේ.

පලයන් සුළගත්

පරිසරය ගැනත්, පරිසරය ගැන වගේම

සිත සත්සුන් කර ගැනීම ගැනත් ඉතා නොදිත් දන්නා අවබෝධ කළ කෙනෙක්.

ඵකුමා අධි සංවේදී කෙනෙක්. වරක් තමා කාර්ය පණ ගැන්වීමට සූදානම් වන විට මිදුල හරනා කුනුමුවත් පේදියක් ඇදෙනු දුටු ඵකුමා ඔවුන් හරනා කාර්ය ගෙන යාමට අකමැති බැවින් පයින් ම පාසලට ගියා ලූ. සමහරකුගේ අධි සංවේදී බව ඇත්තේ දරුඬු කමටයි. මෝටර් රථය ඉදිරියෙන් කුනුමුවත් ගියොත් මෙවැනි අය කරන්නේ ඊළඟ දවස කුනුමුවත් ඵ්පාපෙරන් නොයන ගැනට වැඩි සැලැස්සවීමයි. බොරුද?

තවත් වරක් තමා විදුලන්දවන සිටියදී ප්‍රමාද වී පැමිණෙන සියුන් පිරිවනියේ දූෂා ගස්වන බැවින් තමාද ප්‍රමාද වී ආ දිගෙන අදිකාරම් මහත්තයා පිරිවනියේ දූෂා ගසාගෙන සිටියාලූ. පොඩ්ඩක් සිතන්න. අර ගුරුචරිය දූෂා ගස්සපු පලා බඩා ගැන අසංවේදී ලැජ්ජාවක් මට සිතේ.

දිගෙන උදෑසන තිවසේ මෙහෙකාර කොලුවා යටිතිරයෙන් බේරගත් දෙමින් "අපේ මහත්තයෝ * මහත්තයෝ * කාපෙරකම විනාශයි. විනාශයි" තිවසේ බරාදයට දුටු ආවලූ. සුදු පැහැ පාතික ඇදුමකින් සැරසී මහගතකට සුදානම්ව උතුරු පසේ ඵ කට මත දමාගත් සිතින් කෙසෙක සියර්කට හිඟකම් කී අදිකාරම්

කතාවෙන් කොලුවාට හිත් දුටිය දැමීය.

ඊරියගොල්ල උන්නගේ මලදා,අදිකාරම්තුමන් ඉඩ බිඳ බිඳ හැටුවිලූ. ඒ මරණයක් වෙනුවෙනි. දර්ශනිකයකු වූ පසු ද මුල් වරට ඵකුමා හඬා වැලපුණේ 1973 ජනවාරි මස 7 වනදා ය. අදිකාරම්තුමන් දුක සැප නමුවේ හඬාවැටුනු කෙනෙක් නොවේ. ඵහෙන්, අදිකාරම්තුමා ඉඩ බිඳීමත් හඩන්නට වූයේ තම සිත්හි ලැගුම් ගෙන සිටි කෘතභක්ෂ, අවංකම මුද්ධිවතා වියෝ වීම නිසා ය.

අදිකාරම් මහතා ජාතිවාදය රෝගයක් ලෙස දුටුවේ ය. ඵහෙන් ඇතැම් ජනප්‍රිය හික් ඡුන් තම ප්‍රතිරූපය ගොඩ නගා ගන්නේ ජාතිවාදය සහ ආගම්වාදය අවුස්සා පාර්ශ්වන ජනයා පියිසු වැට්ටිවීමෙනි. සසුන පිරිහීමට සමාන්තරව පිලිමවල උස වැඩි වී ඇතැයි ආචාර්ය අදිකාරම් ප්‍රකාශ කළේ ය.

මාලිගාකන්ද පිරිවෙතේ තරුණ හික්ඡුන්ගේ ආරාධනයෙන් ආචාර්ය අදිකාරම් මහතා දිගක් එහි ගොස් දෙසුමක් පැවැත්වී ය. හික්ඡුනු ඉමහත් ප්‍රබෝධයෙන් විවිධ ප්‍රශ්න ඉදිරිපත් කළහ.

"ඔබතුමාගේ අවසාන බලාපොරොත්තුව මොකක්ද? හික්ඡුනුන් ඇසූ හ

"මට සිහිනයක් තියෙනවා. මා මැරෙන්න පෙර එක හික්ඡුනුන් හරි මුදු දහම් වැලඳ ගන්නොත් මට ඒ ඇති."

මුදුදහම පිලිබද වියත් දෙසුමක් ද උසස් වින්තනයකට ඇවැසි සිතිවිලි ද අවබෝධ කර වීමට වෙහෙස වූ. පාසල් රැසක් ආරම්භ කිරීමට පුරෝගාමී වූ ආචාර්ය ඊ.ඩබ්ලිව්. අදිකාරම් හෙවත් විනි 1985 දෙසැම්බර් 28 සදාකාලී නිවාණ සොයා ගින්නකි. සාමාජයේ සංවේදී සහ අසංවේදී හෝ ශුද්ධ සහ අකුද්ධ හෝ බල සහිත රහිත ලෙස විසුන්තකර, සැබෑ අනුරූප සොයනවාට වඩා, සමාජ පරිසරයට, ඔබ ඔබව වෙන්ව හදුනාගන්න, ආචාර්ය අදිකාරම්ගේ පොත පත කියවන්න, දරුවන්ටත් ලබා දෙන්න.